

Ustavni sud Republike Hrvatske

Zakon o obrani (Narodne novine, br. 74/93)

NIJE USTAVNOPRAVNO PRIHVATLJIVO DA PRIMJENA ODREDBA ZAKONA O OBRANI, TEMELJEM KOJIH JE OSOBA RAZRIJEŠENA DJELATNE VOJNE SLUŽBE, NE OVISI O PITANJU EGZISTIRANJA PRAVOMOĆNOG UTVRĐENJA NJEZINE KRIVNJE ZA DJELA KOJA SU JOJ OPTUŽNIM PRIJEDLOGOM BILA STAVLJENA NA TERET

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-337/1999 od 12. rujna 2001.)

Iz obrazloženja:

“4. Člankom 94. točkom 1. ZSOS-a (Zakon o službi u oružanim snagama – “Narodne novine”, broj 23/95 i 33/95 – op. Z. T.) propisano je da djelatnoj vojnoj osobi služba može prestati, između ostalog, i po sili zakona. Prema odredbi članka 95. stavka 1. točke 4. istog Zakona, djelatnoj vojnoj osobi služba po sili zakona prestaje kada se steknu okolnosti koje predstavljaju zapreku za prijam u djelatnu vojnu službu.

Iz članka 174. stavka 1. Zakona o obrani slijedi da službeniku Ministarstva radni odnos prestaje po sili zakona ako taj službenik prestane ispunjavati posebne uvjete iz, među ostalim, članka 173. istog Zakona.

Odredbama članka 173. Zakona o obrani utvrđeni su posebni uvjeti koje osoba mora ispunjavati da bi mogla biti primljena na rad u Ministarstvo.

Prema stavku 1. točki 2. istog zakonskog članka, jedan od posebnih uvjeta je da protiv osobe nije otvorena istraga, odnosno da se protiv nje ne vodi kazneni postupak za određena kaznena djela, koja su izrijekom određena u odredbi točke 1. stavka 1. članka 173. Zakona o obrani, to su: kaznena djela protiv službene dužnosti, protiv života i tijela, javnih ovlaštenja, za kaznena djela protiv oružanih snaga, za kaznena djela izvršena iz koristoljublja ili za druga kaznena djela izvršena iz nečasnih pobuda.

5. Prema prosudbi Ustavnog suda, okolnosti koje, na temelju odredbi članaka 173. i 174. Zakona o obrani, predstavljaju zapreku za prijam u djelatnu vojnu službu ne mogu se smatrati odlučnima i za njen prestanak. To u konkretnom slučaju znači da rješenje Ministarstva, kojim je podnositelj ustavne tužbe bio razriješen djelatne vojne službe, nije bilo utemeljeno na zakonu. Ovo zbog toga što niti u stegovnom postupku, a niti u kaznenom postupku nije bila utvrđena podnositeljeva odgovornost.

Potvrdivši zakonitost rješenja Ministarstva, Upravni sud Republike Hrvatske osporavanom presudom povrijedio je podnositeljeva ustavna prava određena odredbama članka 28. i članka 54. stavka 1. Ustava. Naime, tijekom upravno-sudskog postupka bila je razvidna činjenica da je podnositelj ustavne tužbe oslobođen od optužbe.

Presudom Županijskog suda u D., broj: Kž-12/98-7 od 23. travnja 1998. godine, odbijena je kao neosnovana žalba Općinskog državnog odvjetnika u M. i potvrđena je presuda Općinskog suda u M., broj: K-87/97 od 2. prosinca 1997. godine, kojom je podnositelj ustavne tužbe oslobođen optužbe za počinjenje uvodno navedenih kaznenih djela.

Prema ocjeni Ustavnog suda, nije ustavnopravno prihvatljivo da primjena odredbi Zakona o obrani, na temelju kojih je podnositelj razriješen djelatne vojne službe, ne ovisi o pitanju egzistiranja pravomoćnog utvrđenja podnositeljeve krivnje za djela koja su mu optužnim prijedlogom bila stavljena na teret.

Ovakvo stajalište Ustavnog suda temeljeno je na tumačenju članka 174. stavka 1. Zakona o obrani, odredbom kojom je prestanak radnog odnosa, po sili zakona, za službenika Ministarstva uvjetovan prestankom ispunjavanja posebnih, izrijekom navedenih, uvjeta.

U konkretnom slučaju, podnositelj ustavne tužbe pravomoćno je oslobođen od optužbe da bi počinio određena kaznena djela, stoga je donošenjem rješenja kojim je razriješen službe povrijeđeno njegovo ustavno pravo koje proizlazi iz odredbe članka 28. Ustava, prema kojoj je svatko nedužan i nitko ga ne može smatrati krivim za kazneno djelo, dok mu se pravomoćnom sudskom presudom ne utvrdi krivnja. Ovaj Sud je utvrdio da je podnositelju iz istih razloga povrijeđeno i ustavno pravo na rad, zajamčeno odredbom članka 54. stavka 1. Ustava..."

Zakon o upravnim sporovima (Narodne novine, br. 53/91, 9/92 i 77/92)

SUD ĆE U SLUČAJU KAD UPRAVNO TIJELO ZA VRIJEME SUDSKOG POSTUPKA DONESE DRUGI AKT KOJIM MIJENJA ILI STAVLJA IZVAN SNAGE AKT PROTIV KOJEG JE POKRENUT UPRAVNI SPOR, POZVATI TUŽITELJA RADI DAVANJA IZJAVE JE LI NAKNADNO DONESENIM AKTOM ZADOVOLJAN ILI OSTAJE PRI TUŽBI I U KOJEM OPSEGU, ODNOSNO PRIŠIRUJE LI TUŽBU I NA NOVI AKT

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-400/1998 od 11. listopada 2001.)

Iz obrazloženja:

"3. Upravni sud Republike Hrvatske je osporenim rješenjem odbacio tužbu u upravnom sporu kao nedopuštenu, ocijenivši da je tužba preuranjena jer je "tužitelj uložio žalbu 1. ožujka 1995. godine, a tužbu 18. travnja 1995. godine, što znači prije isteka roka od 60 dana u kome je drugostupno tijelo bilo dužno donijeti rješenje o žalbi."

Ovakav zaključak Upravni sud temelji na odredbama članka 26. Zakona o upravnim sporovima, kojim je strankama dana mogućnost pokretanja upravnog spora u slučaju tzv. šutnje administracije. Prema stavku 1. toga članka, ako drugostupanjsko tijelo nije u roku od 60 dana ili u posebnim propisom određenom kraćem roku donijelo rješenje o žalbi stranke protiv prvostupanjskog rješenja, a ne donese ga ni u daljnjem roku od 7 dana nakon ponovljenog traženja, stranka može pokrenuti upravni spor kao da je žalba odbijena.

4. Nakon razmatranja ustavne tužbe, utvrđenja i stajališta osporenih odluka, mjerodavnih pravnih normi, te uvida u dokumentaciju prvostupanjskog spisa i spisa Upravnog suda, utvrđeno je da u navedenom upravnom sporu Upravni sud nije odlučivao u skladu s odredbama Zakona o upravnim sporovima, čime je povrijeđena odredba članka 19. stavka 2. Ustava, kojom je zajamčena sudska kontrola zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i tijela koja imaju javne ovlasti.

Za utvrđenje o osnovanosti ustavne tužbe bila je odlučna činjenica da je tijekom upravnog spora nadležno drugostupanjsko tijelo Ministarstva unutarnjih poslova donijelo odluku (12. lipnja 1995.) o prigovoru podnositelja ustavne tužbe na rješenje o premještanju (13. veljače 1995.). Ovu činjenicu je Upravni sud morao uzeti u obzir u vrijeme donošenja rješenja o odbačaju tužbe (16. listopada 1997.), jer se to drugostupanjsko rješenje već nalazilo u spisu Općinskog suda broj: P-1575/95 (list 16. toga spisa), koji se rješenjem od 16. siječnja 1996. godine oglosio stvarno nenadležnim za postupanje i predmet ustupio stvarno i mjesno nadležnom Upravnom sudu Republike Hrvatske.

Pored toga, navedeno drugostupanjsko rješenje izravno se navodi u postupnom rješenju Upravnog suda od 4. ožujka 1996. godine, kojim se tuženom tijelu dostavlja tužba na odgovor i poziva ga se na dostavu spisa koji se odnose na taj predmet (list 5. spisa Upravnog suda). U tom rješenju Upravnog suda je sporno drugostupanjsko rješenje navedeno u predmetu kao rješenje protiv kojega je pokrenut upravni spor. Isto tako, broj toga rješenja je naveden i u odgovoru tuženog tijela na tužbu (list 6. istog spisa).

5. Člankom 32. Zakona o upravnim sporovima propisano je:

Ako organ za vrijeme sudskog postupka donese drugi akt kojim mijenja ili stavlja izvan snage upravni akt protiv kojega je upravni spor pokrenut, i ako u slučaju članka 26. ovog zakona naknadno donese upravni akt, taj će organ, osim tužitelja, istovremeno izvijestiti i sud pred kojim je spor pokrenut.

Sud će u tom slučaju pozvati tužitelja da u roku od 15 dana izjavi je li naknadno donesenim aktom zadovoljan ili ostaje pri tužbi i u kom opsegu, odnosno proširuje li tužbu i na novi akt.

Ako tužitelj izjavi da je naknadno donesenim aktom zadovoljan ili ako ne da izjavu u roku iz stava 1. ovoga članka, sud će donijeti rješenje o obustavi postupka.

Ako tužitelj izjavi da novim aktom nije zadovoljan, sud će nastaviti postupak.

Uvidom u dokumentaciju spisa Upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-752/96 utvrđeno je da taj sud u predmetnom slučaju nije postupio sukladno obvezi iz stavka 2. članka 32. Zakona o upravnim sporovima, jer nije pozvao tužitelja da se izjasni u odnosu na naknadno doneseno drugostupanjsko rješenje...".

Zakon o upravnim sporovima (Narodne novine, br. 53/91, 9/92 i 77/92)

PRAVA FIZIČKIH I PRAVNIH OSOBA, ODNOSNO NJIHOVI NEPOSREDNI, OSOBN I NA ZAKONU UTEMELJENI INTERESI MOGU BITI POVRIJEĐENI NE SAMO DONOŠENJEM NEZAKONITOG AKTA KOJIM SE ODLUČUJE O NEČIJIM PRAVIMA I DUŽNOSTIMA, VEĆ I NEDONOŠENJEM AKTA KOJIM BI SE TREBALO ODLUČITI O NEČIJIM PRAVIMA I DUŽNOSTIMA

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-686/1999 od 24. listopada 2002.)

Iz obrazloženja:

“Rješenjem, kojim je samo poništeno rješenje o izboru kandidata zbog propusta u utvrđivanju činjenica, postupak je vraćen u raniji stadij, u kojem je potrebno razmotriti podnesene dokaze, potpuno i pravilno utvrditi činjenice i na tom temelju donijeti odluku o biti stvari, dakle o tome da je jedan od kandidata izabran, a ostali nisu ili, pak, da niti jedan od prijavljenih kandidata nije izabran (tj. poništiti postupak).

Za postupanje i odlučivanje u postupku izbora kandidata za popunu slobodnog namješteničkog radnog mjesta u Vrhovnom sudu Republike Hrvatske nadležan je predsjednik tog Suda, sukladno mjerodavnim odredbama (tada važećih) Zakona o sudovima (“Narodne novine”, broj 3/94) i Zakona o državnim službenicima i namještenicima.

Prema članku 5. stavku 2. Zakona o državnim službenicima i namještenicima, akt kojim se odlučuje, pored ostalog, o pitanjima prijama u državnu službu jest upravni akt, što znači da su za njegovo donošenje, pravne lijekove i sudsku zaštitu mjerodavni propisi o upravnom postupku, odnosno upravnom sporu.

Način postupanja po žalbi (prigovoru) podnesenoj protiv upravnog akta, u slučaju kada se taj akt poništava, izričito je propisan odredbama članaka 242. i 243. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (“Narodne novine”, broj 53/91, odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-I-248/1994, “Narodne novine”, broj 103/96, nastavno: ZUP).

Tim je odredbama, između ostalog, određeno da će drugostupanjsko tijelo, kada utvrdi da su u prvostupanjskom postupku činjenice nepotpuno ili pogrešno utvrđene, upotpuniti postupak samo ili preko prvostupanjskog tijela. Ako nađe da se na podlozi činjenica utvrđenih u upotpunjenom postupku stvar mora riješiti drugačije nego što je riješena prvostupanjskim rješenjem, to će tijelo svojim rješenjem poništiti prvostupanjsko i samo riješiti stvar. To tijelo može svojim rješenjem samo poništiti prvostupanjsko rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak, pri čemu je dužno dati prvostupanjskom tijelu uputu u kojem pravcu treba upotpuniti postupak. Prvostupanjsko tijelo vezano je tako datim uputama, kao i zakonskim rokom od 30 dana za donošenje novog rješenja. Ako drugostupanjsko tijelo utvrdi da su u prvostupanjskom rješenju pogrešno ocijenjeni dokazi ili da je izveden pogrešan zaključak u pogledu činje-

ničnog stanja, ono će svojim rješenjem poništiti prvostupanjsko i samo riješiti stvar.

Predsjednik Vrhovnog suda Republike Hrvatske u konkretnom je slučaju, postupajući po prigovoru podnositelja, utvrdio učinjene propuste i naveo ih u obrazloženju rješenja o poništenju. Pritom se izričito pozvao na odredbe članka 242. stavka 1. ZUP-a, ali nije riješio stvar na način predviđen odredbom na koju se pozvao, kao niti na način predviđen ostalim odredbama ZUP-a koje se odnose na poništavanje rješenja po žalbi (prigovoru). Također nije niti okončao postupak u smislu odredbe članka 22. stavka 3. Zakona o državnim službenicima i namještenicima.

Stoga se, prema ocjeni Ustavnog suda Republike Hrvatske, u ovoj pravnoj stvari radi o slučaju tzv. šutnje administracije.

Za slučajeve šutnje administracije, tj. za slučajeve kada nadležno tijelo, suprotno svojoj zakonom propisanoj obvezi, ne donese upravni akt ili ga ne donese u propisanom roku, Zakon o općem upravnom postupku (članak 218. stavak 2.) i Zakon o upravnim sporovima (članak 26.) predviđaju pravni put koji stoji na raspolaganju pojedincu, odnosno pravnoj osobi o čijim je pravima i dužnostima tim aktom trebalo biti odlučeno.

Pravo pokretanja upravnog spora pred Upravnim sudom, u slučaju nedonošenja rješenja o žalbi (prigovoru) stranke, uređeno je člankom 26. ZUS-a na sljedeći način:

(1) Ako drugostupanjsko tijelo nije u roku od 60 dana ili u posebnim propisom određenom kraćem roku donijelo rješenje o žalbi stranke protiv prvostupanjskog rješenja, a ne donese ga ni u daljnjem roku od 7 dana nakon ponovljenog traženja, stranka može pokrenuti upravni spor kao da joj je žalba odbijena. (2) Na način propisan u stavku 1. ovog članka može postupiti stranka i kad na njezin zahtjev nije donijelo rješenje prvostupanjsko tijelo protiv čijeg akta nema mjesta žalbi. (3) Ako prvostupanjsko tijelo protiv čijeg akta ima mjesta žalbi nije u roku od 60 dana ili u posebnim propisom određenom kraćem roku donijelo nikakvo rješenje o zahtjevu, stranka ima pravo obratiti se svojim zahtjevom drugostupanjskom tijelu. Protiv rješenja drugostupanjskog tijela stranka može pokrenuti upravni spor, a može ga uz uvjete iz stavka 1. ovog članka pokrenuti i ako to tijelo ne donese rješenje.

Suprotno stajalištu Upravnog suda, izloženom u obrazloženju rješenja koje se konkretnom ustavnom tužbom osporava, prava fizičkih i pravnih osoba, odnosno njihovi neposredni, osobni i na zakonu utemeljeni interesi mogu biti povrijeđeni ne samo donošenjem nezakonitog akta kojim se odlučuje o nečijim pravima i dužnostima, već i nedonošenjem akta kojim bi se trebalo odlučiti o nečijim pravima i dužnostima.

U konkretnom slučaju, naime, takav akt nije donesen, a rješenje o poništenju rješenja o izboru kandidata ne može se smatrati aktom kojim je donesena odluka o nečijim pravima i dužnostima i kojim je konzumiran pravni interes za donošenje takve odluke.

7. U smislu odredbe članka 54. stavka 2. Ustava (*Svatko slobodno bira poziv i zaposlenje i svakomu je pod jednakim uvjetima dostupno svako radno mjesto i dužnost.*), građanima pripada ustavno pravo da se natječu za svako radno mjesto ili dužnost i da nadležno tijelo u zakonito provedenom postupku odluči o tome udovoljavaju li ili ne traženim uvjetima za rad na tom radnom mjestu, odnosno dužnosti.

Sukladno odredbi članka 19. stavka 2. Ustava, kada se o tome odlučuje po pravilima upravnog postupka, ustavno je pravo građana da o zakonitosti tako donesenog akta odluči nadležni sud, konkretno Upravni sud Republike Hrvatske. Tom se odredbom, dakle, ne jamči građanima samo sudska zaštita protiv nezakonitog upravnog akta, već i sudska zaštita od nezakonitog postupanja nadležnih tijela koja vode upravne postupke, u što nedvojbeno spada i slučaj kada upravni akt, protivno zakonu, nije donesen.

Slijedom navedenog, Ustavni je sud ocijenio da su podnositelju ustavne tužbe, uskratim donošenja odluke i uskratim sudske zaštite protiv nezakonitog postupanja, povrijeđena ustavna prava na koja tužbom ukazuje..."

Zakon o komunalnom gospodarstvu Narodne novine, br. 36/95, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00 i 59/01)

AUTONOMNO JE PRAVO JEDINICE LOKALNE SAMOUPRAVE UTVRĐIVATI UVJETE ZA OSLOBAĐANJE OD DUŽNOSTI SNAŠANJA NEKE OBVEZE AKO SE RADI O SREDSTVIMA KOJA ČINE ORIGINALNI PRIHOD PRORAČUNA JEDINICE LOKALNE SAMOUPRAVE, TE UKOLIKO SU TI UVJETI PROPISANI NA ZAKONOM UTVRĐENI NAČIN I UKOLIKO SE POSTOJANJE ODREĐENIH UVJETA NA STRANI POJEDINCA OSTVARUJE U PROPISANOM POSTUPKU

(Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj U-II-577/2002 od 12. ožujka 2003.)

Iz obrazloženja:

"Odredbom članka 23. stavka 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu, komunalni je doprinos prihod proračuna jedinice lokalne samouprave. Sredstva komunalnog doprinosa namijenjena su financiranju gradnje objekata i uređaja komunalne infrastrukture.

Prema odredbi stavka 3. članka 23. Zakona o komunalnom gospodarstvu predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave donosi odluku o komunalnom doprinosu kojom se obvezatno utvrđuju:

- područja zona u gradu, odnosno općini, ovisno o pogodnosti položaja određenog područja,
- jedinična vrijednost komunalnoga doprinosa određena u kunama po m³ građevine, za pojedine zone,
- način i rokovi plaćanja komunalnoga doprinosa,
- opći uvjeti i razlozi zbog kojih se u pojedinačnim slučajevima može odobriti djelomično ili potpuno oslobađanje od plaćanja komunalnoga doprinosa,

– izvore sredstava iz kojih će se namiriti iznos za slučaj potpunog ili djelomičnog oslobađanja od plaćanja komunalnog doprinosa.

Iz navedenih odredaba Zakona razvidno je da su poslovi uređenja komunalnog doprinosa stavljeni u normativnu nadležnost predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave, dok je komunalni doprinos isključivo prihod proračuna jedinice lokalne samouprave. Jedinice lokalne samouprave zakonom su neposredno ovlaštene uređivati mogućnost potpunog i djelomičnog oslobađanja od dužnosti snažanja komunalnog doprinosa i to na način da mogu samostalno propisivati opće uvjete i razloge zbog kojih se u pojedinačnim slučajevima pojedincima daje pravo podnošenja zahtjeva za oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa. Jedino zakonsko ograničenje pri utvrđivanju općih uvjeta za oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa sadržano je u odredbi članka 23. stavka 3. alineje 5. Zakona o komunalnom gospodarstvu, prema kojemu se u odluci kojom se utvrđuju opći uvjeti za oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa moraju utvrditi i izvori za naknađivanje manjka sredstava u proračunu jedinice lokalne samouprave.

8. Oспоравanom odredbom članka 10. Odluke o komunalnom doprinosu Grada Crikvenice propisano je da stanovnik Grada Crikvenice koji ima prebivalište na području Grada u određenom trajanju, te pod uvjetom da nema u vlasništvu stan ili kuću na području Grada Crikvenice, ima jednokratno pravo na djelomično oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa u utvrđenoj visini ukoliko, gradi, dograđuje, nadograđuje ili rekonstruira građevinu koja se smatra obiteljskom kućom, te ako ta kuća nije namijenjena prodaji.

Po ocjeni ovoga Suda propisujući uvjete za djelomično oslobođenje od obveze snažanja komunalne naknade na način kako je to učinjeno osporavanom odredbom, nadležno tijelo jedinice lokalne samouprave nije izašlo iz granica utvrđenih Ustavom i zakonima.

Koristeći se pojmom “stanovnik”, navedena odredba neprecizno određuje ovlaštenika prava na podnošenje zahtjeva za jednokratno i djelomično oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa. Međutim, odredbom članka 2. stavka 1. Odluke propisano je da je obveznik plaćanja komunalnog doprinosa vlasnik građevinske čestice na kojoj se građevina gradi ili investitor. Odredba članka 2. stavka 1. Odluke u svom sadržaju istovjetna je s odredbom članka 23. stavka 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu. S obzirom na činjenicu da ovlaštenik prava na oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa može biti samo osoba koja ga je po mjerodavnim odredbama inače dužna plaćati, te s obzirom na sadržaj odredaba članka 2. stavka 1. Odluke i članka 23. stavka 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu, ovaj Sud nije utvrdio da bi s obzirom na određivanje subjekta prava na podnošenje zahtjeva za jednokratno i djelomično oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa osporavana odredba bila u nesuglasju s odredbama članka 23. Zakona o komunalnom gospodarstvu. Prema ocjeni ovog Suda razvidno je da je ovlaštenik prava iz osporavane odredbe investitor, pod pretpostavkom ispunjenja određenih uvjeta.

Nadalje, iz osporavane odredbe proizlazi da se pravo pojedincu zahtijevati djelomično oslobođenje od obveze snažanja komunalnog doprinosa daje ukoliko

se kumulativno ispune propisani uvjeti. Uvjeti propisani osporavanom odredbom određeni su na način utvrđen zakonom i jednako vrijede za sve osobe na koje se obveza snažanja komunalnog doprinosa odnosi.

Utvrđivanje minimalnog vremenskog perioda prebivanja na području Grada Crikvenice ovlaštenika prava na podnošenje zahtjeva za jednokratno i djelo mično oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa, propisano je za sve obveznike snažanja komunalne naknade na jednak način. Načelno pak, sama duljina tog vremenskog razdoblja nije ustavnopravno pitanje ukoliko se njome ne ugrožava neko drugo Ustavom zaštićeno pravo. Ocjenjujući rok od deset godina sadržan u osporavanoj odredbi Sud nije utvrdio da bi on bio u nesuglasju s najvišim vrednotama ustavnog poretka Republike Hrvatske sadržanim u članku 3. Ustava niti da bi način njegovog propisivanja bio u nesuglasju s odredbom članka 14. Ustava, kojim se jamči opća jednakost građana kao i jednakost svih pred zakonom.

S obzirom na činjenicu da je obavljanje poslova komunalne djelatnosti Ustavom i zakonima osobito stavljena u nadležnost jedinica lokalne samouprave, te da je komunalni doprinos prihod jedinice lokalne samouprave, pravo je jedinice lokalne samouprave odreći se dijela tog prihoda u slučaju kada određene osobe samostalno i svojim sredstvima rješavaju pitanje stanovanja, uz pretpostavku da su kroz dosadašnje vrijeme prebivanja na određenom teritoriju kroz druge vidove doprinosa doprinjele izgradnji komunalne infrastrukture. Propisivanje vremenskog trajanja prebivanja na određenom teritoriju, kao jedan od općih uvjeta za djelomično oslobođenje od dužnosti snažanja komunalnog doprinosa, ne izlazi iz okvira utvrđenih stavkom 3. člankom 23. Zakona o komunalnom gospodarstvu.

Prema ocjeni ovog Suda, autonomno je pravo jedinice lokalne samouprave utvrđivati uvjete za oslobađanje od dužnosti snažanja neke obveze ako se radi o sredstvima koja čine originarni prihod proračuna jedinice lokalne samouprave, te ukoliko su ti uvjeti propisani na zakonom utvrđeni način i ukoliko se postojanje određenih uvjeta na strani pojedinca ostvaruje u propisanom postupku. Ovdje posebno treba napomenuti da je člankom 11. Odluke o komunalnom doprinosu Grada Crikvenice udovoljeno zakonskom uvjetu iz članka 23. stavka 3. alineje 5. Zakona o komunalnom gospodarstvu, propisivanjem osiguravanja razlike umanjnih sredstava iz proračuna Grada Crikvenice.

Također, neosnovanom se cijeni i tvrdnja podnositelja zahtjeva da se osporavanom odredbom neposredno u povoljniji položaj stavlja određena grupa subjekata. Iz same osporavane odredbe, te odredaba članka 6. Odluke, razvidno je da se na temelju u njoj propisanih uvjeta na strani građana Grada Crikvenice konstituira samo pravo podnošenja određenog zahtjeva, dok se ostvarivanje prava na djelomično oslobođenje od plaćanja komunalnog doprinosa ostvaruje kroz odgovarajući postupak u kojemu se donosi pojedinačni pravni akt..."

Privedio Zlatan Turčić*

* Zlatan Turčić, viši pravni savjetnik Ustavnog suda Republike Hrvatske